

for, at det er Arbejderpartiets Fortjeneste at have nedfældet Fagforeningerne iblandt Arbejderne, altsaa en Anerkendelse af, at disse Fagforeninger samfundsmæssigt har haft overordentlig stor Betydning. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel mente ganske vist samtidig, at dermed var Opgaven løst. Selv om det nu bagefter kan være interessant at høre Anerkendelse for det Arbejde, som disse Mænd har gjort, betyder det jo ingenlunde, at man f. Eks. fra det Parti, som det ærede Medlem tilhører, har set med venlige Øjne paa Fagorganisationernes Virksomhed. Det betyder ikke, at man fra den Side kan vente sig nogen som helst Art af Støtte, tværtimod. Saa sent som under Krigen, da Dyrtiden hærgede Landet, da Grundlaget for de indgaaede Overenskomster Dag for Dag forrykkedes, selv da, hvor det kun gjaldt om at opnaa Vederlag for det, som Pengene var blevet mindre værd, siden Overenskomsterne blev afsluttet, selv da strittede man af bedste Evne imod fra de Konservative, det vil sige fra Arbejdsgivernes Side. Vi ved jo, at det først var langt hen i 1917, at Arbejderne opnaaede Dækning for Dyrtiden, og vi ved, at allerede i 1921 tog man de første 13 Ø. pr. Time fra Arbejdernes Løn udover, hvad Prisfaldet kunde berettigede til. Det er ingenlunde saaledes, at vore Fagorganisationer har haft blide Kaar. Hvis vi vil se paa, hvad det under Krigen kostede Fagforeningerne at opretholde den beskædne økonomiske Basis, saa vil vi se, at f. Eks. et Fag som Smedene maatte føre 18 Lønkampe i Tiden fra 1905 til 1910, i Tiden fra 1910 til 1915 førte de 23 Lønkampe og fra 1915 til 1920 188 Lønkampe. Altsaa i den Tid, da det var en Kendsgerning for ethvert fornuftigt Menneske, at Arbejdernes Krav var berettigede, maatte Smedeforbundet udkæmpe 188 Lønkampe for blot i Løbet af 1917 at naa til en Løn, der var nogenlunde paa Højde med Dyrtiden. Og i de samme 5 Aar fra 1915 til 1920 hærgedes Landet af Arbejdsløshed — vi ved, hvorfor den blev særlig stor omkring 1918 —, saaledes at der i disse fem Aar foruden de 2 872 000 Arbejdsdage, som tabtes ved Konflikter, tabtes ca. 32 Millioner Arbejdsdage paa Grund af Arbejdsløshed. Det er saaledes ikke uden væsentlige Omkostninger, at Arbejderklassen er naaet frem til de forbedrede Tilstande, som nu hersker. Saaledes var Arbejderklassens Vilkaar i de gyldne Aar, da Overklassen i dette Land svømmede i Luksus. Arbejdsgivern sagde: Vi maa holde igen med Lønforhøjelser; thi naar Prisfaldet kommer, er det os, der

maa bære Tabet. Hvordan gik det saa? Da Prisfaldet kom, forlangte man netop, at Arbejderne skulde give Afkald paa en Del af deres Løn. Man indrømmede i og for sig, at det var uberettiget at forlange det, men den eneste Begrundelse var, at det var nødvendigt for, at Virksomhederne kunde opretholdes.

Og hvordan konsoliderede man sig, hvordan konsoliderede Industrien i dette Land sig i disse Aar, da Pengene flød ind? Med hvilken Ret raaber man nu paa, at vi maa holde Fingrene fra deres Virksomheder? Med hvilken Ret kritiserer man, at vi nu møder op med Krav om at faa Haand i Hanke med Ledelsen af de Bedrifter, til hvilke Arbejdernes Eksistens er knyttet? Jeg behøver ikke at komme langt ind derpaa, thi vi husker jo alle, hvorledes de Herrer konsoliderede Industrien her i Landet under Krigen, da Pengene flød rigeligt ind i deres Kasser. Da mødte man, som sagt, med dette Krav til Arbejderne: I maa, selv om det ikke er retfærdigt, give Afkald paa en endnu større Del af jeres Løn; thi det er nødvendigt for at holde Fabrikkerne og Landets Erhvervsliv oppe, og man vandt Ørenlyd hos den dasiddende Regering. Den Regering, som den Gang sad fra 1920 til 1924, netop paa den Tid da man begyndte at stille de urimelige Krav til Arbejderne om Lønnedsættelser, var i høj Grad lydhor overfor Arbejdsgiverforeningen og dens Medlemmer. Det var jo Herremandstonen, vi i de Dage hørte fra Regeringsbanken. Det var en indirekte Hjælp til Arbejdsgiverne, man gav gennem de forskellige Cirkulærer. Det var Herremandstonen, naar daværende Indenrigsminister Kragh rejste Landet rundt og fortalte, at Arbejderne maatte lære at arbejde for den Løn, de kunde faa. Og det var den samme Tone, som gik igennem forhenværende Landstingsmands Madsen-Mygdals Udtalelser, naar han fortalte os, at det var nødvendigt at komme bort fra Fagforeningerne, det var nødvendigt, at Arbejderne løste de snærende Baand, som Organisationerne var, de maatte ud i det frie Marked og forhandle sig til Rette hver for sig med deres Arbejdsgiver. Hvad nyttede det, sagde man, at de tiltvang sig en højere Arbejdsløn, hvis den Bedrift, hvori de var beskæftiget, alligevel ikke kunde bære den? Ja, det var de Toner, der den Gang lød, og naar det ærede Medlem Hr. Kragh, der den Gang var Indenrigsminister, var færdig med at fortælle Arbejderne, at de maatte lære at arbejde for den Løn, de nu kunde faa, fortalte han